

**Tanka Sophie: Kalandok
Szemétországban, avagy a
kosztiszteletben álló Törzúz király
megtisztulása**

Réges-régen élt egy uralkodó Makulátlan birodalomban. Úgy vigyázott az ország tisztaságára, mint még senki. Rendeletekkel kormányzott, hetente átvizsgáltatta az emberek házait, hogy rend és tisztaság van-e, és akinél nem volt, azzal kitakarítottatta az összes utcát. Az emberek egy idő után megunták állandó felügyelet mellett tisztán tartani a házukat, a kertjüket, az utcákat, de a király hajthatatlan volt, diktatórikus módszerekkel követelte tőlük, hogy tartsanak rendet. A kegyetlen kormányzás ellentétes hatást ért el: az emberek szemeteltek az utcán, abbahagyták a mosakodást és a takarítást. Lázadoztak a király ellen, de a katonaság letörte a megmozdulásokat. Az ország lakói rájöttek, hogy nincs esélyük megváltoztatni az uralkodójukat és az országukat. Aki tehetett, elutazott más tájakra, ahol házkutatás és szigorú szabályok nélkül élhetett, a többiek pedig fásultan tengették életüket. Ekkortájt történt, hogy az országok rangsorolásában Üde királyé kapta meg a legtisztább ország címet, és elnyerte a Rend-díjat, ami hatalmas pénzösszeggel járt. Makulátlan birodalom uralkodója erre rettentően mérges lett. Ő kellett volna megnyerje azt a díjat! Dühében

az egész országot lerombolta, koszos káosz váltotta fel a kényszerűen fenntartott rendet. Elnevezte országát Szemétországnak. A Törzúz név ragadt rá a rombolás miatt, és idővel már senki nem emlékezett, hogy mi volt az igazi neve régebben. Limlom királynét elvette feleségül, és büszkén mutogatta mindenkinek, hogy az övé a legkoszosabb ország az egész világon. Az emberek hamarosan megszokták az örökös koszt, és úgy érezték, hogy ez kényelmesebb, mint rendet tartani.

A királyi párnak egyetlen gyermeke született, a királyfit Pollennek nevezték el. A szülők nagyon féltették a gyereküket, ezért megfelelő nevelőt szerettek volna mellé. Egy Suta nevű fiatal fiút találtak. Pollennek Suta volt az örökös játszópajtása, úgy szerette őt, mintha a testvére lett volna. Suta minden nap olvasott neki mesét, majd mikor Pollen megtanult írni, ő is kitalált történeteket, amikhez Suta készített bábokat. A szülei el voltak foglalva az ország vezetésével, ezért nem igazán volt, aki foglalkozzon vele Sután kívül.

Telt-múlt az idő, és Törzúz király egyre több szemetet akart. Eleinte csak az országot körülvéő erdőket pusztította. Mérhetetlen gőgjében úgy érezte, hogy az egész világot le tudja uralni és szeméttel teleszórni. Hogy egy tiszta ország se maradjon. Csak egy gondja akadt, nem tudta, hogy kire bizza ezt a feladatot. Fellapozta a királyi Selejt-könyvtár néhány könyvét, és megtalálta a régi szép időkől való meséket. Egy népmesén akadt meg a szeme. Nézte-nézegette azt a mesét, bizony sajnos elég ritkán akadt könyv a kezébe.

Végül úgy határozott, hogy három próbát kell kiállnia annak, akire rábízta a világméretű szemetelést. Magához hívatta Koszmornyikot, aki azonnal megírta a királyi Gyatra-újságba a felhívást, miszerint hős keresnek fontos megbízásra, ami utazást is feltételez. Másnapra a királyi palota előtt egy sereg ifjú sorakozott szerencsét próbálni. A király a Tilalom-terembe hívta a jelentkezők első csoportját.

– Kedves versenyzők, az első próbatételek az lesz, hogy készítsetek egy kötelet hamuból. Sok sikert! Itt a szobában megtaláltok mindent, amire szükségetek lehet. Én figyellek titeket.

A szobában két szekrény volt, és rengeteg kosár. A versenyzők felforgattak mindent. Volt, aki elégette a kályhában a szekrény ajtaját, és megpróbálta tényleg megfőnni. Senkinek sem sikerült a feladatot elvégezni. A következő napon sorra kerülő csapat sem járt jobban. Egyik nap Pollen királyfi megszólalt:

– Figyelj, Suta! Láttad a hirdetést? Végre teljesülhet az álmod! Egész életedben utazni akartál, itt a lehetőség. Idegen földekre mehet az a hős, aki kiállja a próbákat. Ez áll a hirdetésben.

– Nem is tudom... azt beszélnek, hogy nagyon nehéz próbatételek vannak, és ez még csak az első forduló volt. Szerintem nem jutnék...

– Én segítek neked! Csak bízz bennem, és jelentkezz.

Suta sietett, hogy bemehessen a Tilalom-terembe az utolsó csapattal. Nagyon izgult, de ekkor meglátta a szekrényt. Pollen azt mondta, hogy csak nyissa ki.

Suta rögtön odaugrott a szekrényhez, és felrántotta. Egy lapocskát talált a kettejük által kieszelt titkosírással. Dekódolta az üzenetet: *Mi kellhet ahhoz, hogy hamuból kötelet fonj? Ha nem jössz rá, akkor segítek: fond meg abból a szalmából, amit itt találsz a szekrény alján, és égesd el! Sok sikert!* Suta azonnal nekilátott, és mire lejárt a rendelkezésükre álló idő, bemutatta a királynak, ahogy lánggra lobban a szalmakötél, és hamukötél lesz belőle. A király megörült az eszes megoldásnak, és továbbengedte Sutát. Összesen heten jutottak tovább. Este lefekvésnél beszámolt Pollennek a sikeréről, és megköszönte a segítséget. A második próbatétel előtt Pollennel izgatottan találgatták, hogy mi várhat Sutura. A továbbjutók a palota előtti parkban találkoztak. A király már várta őket.

– Kedves ifjak, ez a próbatétel is minden bizonnyal meg fog izzasztani titeket. Úgy kell ezekben a szűrőkben elvinnetek egy tál vizet addig a fáig – mutatott a király először az asztalon sorakozó, fehérén csillogó szűrőkre, majd az udvarmester háza előtti cseresznyefára –, hogy egy csepp nem sok, annyi se folyjon ki.

A versenyzők döbbent arccal meredtek a királyra.

– Igen, ez lesz a feladatotok! Öt perctek van agyalni, utána indulhattok is a fáig – nyújtott a király mindenkinek egy-egy szűrőt.

Az idő gyorsan telt, és Suta kétségbeesetten pislogott Pollen királyfi ablaka felé. Semmi válasz nem jött onnan. Már csak két perc. Suta a fákat is jól megnézte. Sehol semmi segítség. Vagy mégis? Egy levél lógott két

fa között: *Gondolkozz!* Suta fejében kergetőztek a gondolatok, de semmi épkezláb megoldás nem jutott eszébe. Ekkor integetést látott a hűtőládák mellől. Pollen állt ott, és sokatmondóan nézett a hűtőre. Tényleg, jutott Suta eszébe, és elvette az asztalról a poharát a vízzel. Halkan és gyorsan beleöntötte a hűtődobozba a vizet, és extraszuperhiperhidegre állította a hőmérőt. Két másodperc alatt kész is volt. Pont időben.

– Lejárt az idő! Gyertek ide! – kiabálta a király. – Kezdhettek!

Elsőnek egy magas, szőke fiú sétált a szűrővel. Ő is vizet fagyasztott. A második egy barna, furcsa hajú lány volt, aki talált egy szivacsot, azt belemártotta a vízbe, majd elvitte a szűrővel, és kifacsarta. Csak háromuknak sikerült. A többiek a szűrővel próbálkoztak, egy lila szemű lány kipárnázta a szűrőt levelekkel, de nem tudták elfogadni ezt a megoldást, mert elszakadtak a levelek és a víz nagyrésze kifolyt.

A harmadik próbatételre egy hét múlva került sor, a Királyi Konyhába hívták őket. A három résztvevő rendelkezésére bocsátottak egy alapanyagokkal roskadásig megrakott asztalt.

– Egy olyan ételt kell nekem készíttetek, hogy legyen is, meg nem is. Sok sikert! Bármelyik alapanyagot használhatjátok, de ne legyen mérgező, mert én fogom megenni.

Suta engedelmesen leült egy asztalhoz, és próbálta kitalálni, hogy hol lehet Pollen levele. Végül a gyümölcsöskosár alatt találta meg: *Az asztal sarkán találsz*

egy kék üvegcsét, abban illóoxid van. Eddig senki nem használta, mert nem tudták, hogy mi az. Amit bekensz vele, öt perc alatt elpárolog. Suta összeszedte magát, és elkészítette a király kedvencét, bíborvörös tintagaluskát, mellé fúziós polipgalacsinnal. Amikor eljött az idő, bekente illóoxiddal, és így négy perc múlva bevihette a királyhoz. Amikor a király megkérdezte, hogy miért van is és nincs is, Suta megkérte Zabanális főkóstolót és a felséget, hogy kezdjenek el enni. Az étel felénél sem tartottak, és az étel elpárolgott. Mindketten sajnálták az elpárolgott ételt, mert nagyon finom volt, de boldogan továbbengedték Sutát. A másik két próbálkozó is továbbjutott, mert a szőke hajú fiú, akit Satnyának hívtak, egy mangós lazacmousse-ot készített a királynak, azért, mert nagyon könnyű étel, szinte elolvad a szájban. A Tropa nevű lány egy kaméleonhúsból készült ennivalót kínált fel. A királynak tetszett az ötlet, mert a kaméleon változtatni tudja a színét, így, ha élne, nem látszana. A király másnap a palotába hívatta őket.

– Egy fontos küldetésre választottalak ki benneteket. Szemetet akarok szétszórni az egész világon. Kezdjük az Öko-barlanggal, a Felhőtlen szigettel, és Steriliával. Az első kettő Üde király országához tartozik, ott nagyon nagy pusztítást akarok, mert azok a legtisztább helyek a világon. Mondjuk te, Satnya menj az Öko-barlangba, Suta menjen a Felhőtlen-szigetre, és Tropa menjen Steriliába – szólt a király végül a barna hajú lányhoz is. – Visztek magatokkal szemétszagpermetezőt, a szemetet helyben megtaláljátok. Minden virágot

tépjetek ki, minden méhecskét tapossatok el. Éjszánként dolgozzatok, hogy senki ne vegyen észre! Öt nap múlva találkozunk a kikötőben, hajnali ötkor. Uralkodjon a szemét a világban!

Suta döbbenten meredt a királyra. Hát, ezért keregett hősöket? De hiszen ő nem is akart pusztítani. Suta hosszan vívódott. Mondja el a királynak, hogy ő inkább nem szeretne menni? Veszítse el ezt az egyszeri alkalmat az álma beteljesítésére? Vállalja, hogy leromboljon egy civilizációt?

– Nem. Én nem szeretnék ebben részt venni – halotta meg Suta a saját remegő hangját.

– Hogy mondtad? – kérdezte a király fenyegetően.

– Ööö... minek ez a pusztítás? Én inkább kiszállnék belőle – mondta Suta bizonytalanul. – Nem szeretnék másoknak ártani.

– MÁRPEDIG EZ KÖTELESSÉGED. A KIRÁLYÉRT! AZ ORSZÁGÉRT! – ordította a király.

– Nem – mondta most már magabiztosan Suta.

– EZT LÁZADÁSNAK VESSZÜK! Hívom a katonáimat. Koszmornyik, kísérd ki a kapuhoz, onnan átveszik az örök!

Suta most fogta fel, hogy mi vár rá. Nagyot sóhajtott. Koszmornyik végigkísérte a királyi palotán, szorosan fogva a vállától, nehogy elszökjön. Suta még egy utolsó pillantást vetett az otthonára, ami évekig emlékeket, szállást és munkát adott neki. Az örök átvették, és egy rettentően rozsdás és koszos bilincset tettek rá.

A Ramaty-mező szélén állt a Patyolat-ház. Suta még sosem járt bent, de hallott róla, hogy aki feldühíti a királyt, az ide kerül, és úgy kell leélje az életét, hogy mindennap tiszta ágyban alszik, minden este meg kell fürödjön, és fogat kell mosson. Sőt, még olyan is előfordult, hogy napi kétszer kellett fogat mossanak. Sutat bevitték az intézetbe, ahol azonnal megcsapta az orrát a klórszag. Elfintorodott.

– Jó napot! Újabb lázadó? – kérdezte egy szkafandert viselő nő, aki azért volt így beöltözve, hogy ne érintkezen a tisztasággal.

Bekísérte Sutat egy sárga terembe, ahol minden rettentő otthonosan volt elhelyezve. Minden új volt és tiszta. Suta látta, hogy a nőt kirázza a hideg.

– Na, gyere! – taszított egyet a fiún a szkafanderes. Végül egy számozott szobákkal teli folyosóra vezette, ahol a huszonkettesbe nyitottak be. – Ez lesz a szobád. Egyedül te laksz itt. Az ajtón megtalálod a napirendet. Aki nem vesz részt a programokon, az büntetést kap – hadarta, majd becsapta maga mögött az ajtót.

Suta egyedül maradt. A szobában egy fából készült ágy volt. Mellette egy szekrény helyezkedett el, amelyben öt – egymástól egyenlő távolságra elhelyezett – vállfa himbálózott. A szoba ablaka a hátsó udvarra nézett: a kertben fehér virágba borultak az almafák, a cseresznyefák pedig rózsaszínben pompáztak. Suta leesett állal nézett a tarka kertre. Még sosem látott igazi virágokat. A szülei nap mint nap elmesélték neki, hogy amikor még ők voltak gyerekek, akkor tisztaság volt,

rendezett parkokban sétálhattak, és tiszta volt a levegő. Mindenkinek hatalmas kertje volt, benne színes virágokkal, és finom, lédús gyümölcsöket adó fákkal. Suta most jött rá, hogy ő egyáltalán nem tudta elképzelni a virágokat, de a szépségük amúgy is felülmúlt minden képzeletet. Megnézte a táblázatot az ajtón. Hétfő: zuhanyzás, reggeli, fogmosás. Kertben virágtérápia. Ebéd, gyógyvizes fürdő. Társasjátékozás, barátkozás. Vacsora, zuhanyzás, kiszáradás elleni gyógykeelés, fogmosás. Suta tágra nyílt szemmel nézett a napirendre. A többi napon is hasonló foglalkozások voltak. A következő foglalkozás aznap a gyógyvizes fürdő volt. Suta sietett, hogy elérje, és ne kapjon büntetést. Gyógyfürdőzés közben megismerkedett a többi lakóval is. Hosszan beszélgettek arról, ki hogyan került az intézetbe.

– Nekünk nem volt elég koszos a lakásunk. Rajtakaptak, hogy takarítunk – mondta egy Kacat nevű nő, és a Vacak nevű férjére grimaszolt. – Most már feladtunk minden reményt. Az elején még reménykedtünk, hogy elszökhetünk valahogy, és elmenekülhetünk az országból, de nincs rá megoldás.

– Én letöröltem a parkban a padot, mielőtt leültem volna rá, mert a nagymamámhoz készültem, aki utálja a koszt. Őt is idehozták – mondta egy Lom nevű lány.

– Én nem akartam belépni a bűzözők seregébe, ezért elszöktem, de a határon elkaptak. Sokan vannak ezért a Patyolatban – mondta egy Rozzant nevű fiatal fiú.

Egyetértően bólogatott a mellette úszó három másik fiú is.

Suta elképedt, hogy itt mindenki feladta a reményt. Őt nem zavarta a tisztaság, mert gyerekkorában sem éltek koszban, csak a járőrözések előtt rendetlenítettek. El akartak utazni a családjával, de nem volt elég pénzük máshol új életet kezdeni. Az intézménynek az volt a célja, hogy megutáltassák a lázadókkal a tisztaságot, és csak azok mehettek vissza, akik négykézláb könyörögtek a szeméért, és megígérték, hogy hátralevő életüket a szemetelésre áldozzák. Már csak öt nap van, amíg indulnak a hajók. Sutában felötlött, hogy akár megpróbálhatná feltartóztatni őket. Takarodó után kilopózott a folyosóra, és felkereste a termeket, ahol a ma megismert lakók éltek. Először Rozzant termét kereste meg, halkán, hogy a folyosó előtt strázsáló szkafanderes őr nehogy meghallja őt. Halkan kopogott, mire megjelent az ajtóban Rozzant álmos feje.

– Mi a gond? Történt valami?

Suta elmondta neki a tervét, hogy meg szeretné alapítani a Kosz-oszlató osztagot. Rozzant pár perc gondolkodás után beleegyezett.

– Itt úgysem történik semmi érdekes. Csináljunk valami extrémét!

Egyre többen csatlakoztak az osztaghoz. Vacak és Kacat, Lom, Lom nagymamája, Molyrágta, Antik és Véterán bácsi is. A társasozásnál megismert Pocsék, Bóvli és Gagyis is csatlakozott. Az első ülésüket a melegházban tartották, mert ott tudták, hogy senki nem

fog rájuk nyitni, mert egy zárt helyen lenni ennyi nővénnel, még szkafanderben is kínzás egy vérbeli szemétországának. Az első ülésen Suta bemutatta az ötletét.

– Azt akarod, hogy akadályozzuk meg a király tervét? – krákolta Antik bácsi.

– Igen! Csak ötletem sincs, hogy hogyan tudnánk – bizonytalanodott el Suta, és segélykérően a többiekre nézett. A többiek elgondolkozva néztek maguk elé.

Már aznap elkezdtek az ötletelést, de semmi használható nem merült fel. Éjfél után pár perccel visszaosontak a termekbe, és megbeszélték, hogy másnap még több embert toboroznak az osztagba. Reggelinél Viharvertet, Lepukkantat és Tohonyát sikerült bevenniük. Délután Elnyűtt, Rozoga, Ramaty – a híres színésznő – és Szennyes csatlakozott. A színésznő, nemrég került be az intézetbe, azért, mert nem volt hajlandó egy olyan színdarabban részt venni, ahol ő kellett volna eljátsza a főszereplőt, aki szétrombolja a világot, és csak Szemétország marad meg. Pláne, hogy ezt gyerekeknek, gyereknapi akarták játszani, tanító darabként. A második ülésen ötvenen vettek részt, a harmadik estére pedig hetvenen gyűltek össze, és kidolgozták a Tervet.

A következő nap került sor a Terv végrehajtására a kertben. A színésznő a földön fetrengett levendulák mellett, és úgy tűnt, hogy nagyon rosszul van. Ekkor Elnyűtt és Rozoga elszaladt egy őrt riasztani, hogy be-

vigyék az orvoshoz. Ezzel egyidejűleg egy hatalmas robbanás hallatszott a konyha felől. Az épületből sárga porfelhő áradt szét. A személyzet köhögve rohant ki, épp a vacsorát készítették, de a virágpor elől minél gyorsabban menekültek. Három szkafanderes a színésznőt próbálta bevinni az orvosi rendelőbe, de egy csapat szakács és kukta állta el az útjukat, akik a számukra mérgező porfelhő elől futottak, amerre csak láttak. Ekkor már a kapuőrök is beavatkoztak, ketten megpróbáltak bejutni a konyhába, a többi őr meg elrohant, hogy ellenőrizze a lakosok épségét. Nem is sejtették, hogy ők tervelték ki az egészet. Suta, Rozzant és Lom az üres kapusszobába ment, ahol leemelték a nehéz, rozsdás fémkulcsot, és gyorsan kinyitották a kaput. Ahogy megbeszélték, a csapat Veterán bácsi vezetésével kiment a fészerről és a szerszámoskamrából. A sok szkafanderes és a szakácsok az udvaron próbálták feltartóztatni a túlerőben lévő lázadókat. Ekkor a színésznő is felállt a hordágyról, és a szökésben levők után iramodott. Sikeresen kijutott az egész csapat. Ezután Suta bezárta a kaput a rozsdás kulccsal. A szkafanderek őrjöngve ütték a kaput, de nem sikerült áttörniük. Suta és csapata végigvonult a Kosz-erdőn és a Trágya-dombon, és elérkeztek a parkba. Az útjuk során egyre többen csatlakoztak hozzájuk.

– Azt akarjátok, hogy az egész életeteket úgy éljétek le, hogy nem tudtok a világról? Hogy ne tudjatok a virágokról? – kérdezte Lom, és az emberek kezébe szebbnél szebb virágokat adott, akik eleinte fintorogtak, de

aztán érdeklődve beleszagoltak a kehelybe, és rájöttek, hogy végül is nem olyan rossz.

– Nem akarjátok hallani a folyók csörgedezését? Egész életeteket egy szemétburokban, egy szemétdombon akarjátok tölteni? – lázította a tömeget Suta.

– Helyesen beszél! – kiáltotta a híres költő, Pyszoch. Erre még többen csatlakoztak a Kosz-oszlató osztaghoz. A királyi palota őrei is ott voltak, de ezt a hatalmas tömeget senki sem tudta megállítani. Szemétország fővárosába, Szutyokvárba ment minden közeli településen lakó, hogy részt vehessen a lázadásban, vagy megpróbáljon az ellentáborba csatlakozni, vagy csak egyszerűen szeretett volna egy kis drámát. Törzúz király ijedten figyelte a hatalmas emberkavalkádot az erkélyről. Pollen izgatottan nézte a szobája ablakából, hogy mi történik a palota előtti téren, és nem tudta, hogy kivel tartson. Részben igázat adott a lázadóknak, akik szabadon szerettek volna élni, de nagyon rosszul érezte volna magát, ha a saját szülei ellen kellene fordulnia. A lázadók a jogaikat skandálták, és azt, hogy ne támadják meg a szomszédos szigeteket és országokat, mire a király serege, a bűzőzők, megpróbálták elijeszteni a lázadókat először szemétgázzal, aztán virágporral, de semmi nem állította meg őket. Mindenki azt várta, hogy a király tegyen valamit, aki végül egy hatalmasat kiáltott:

– NEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEM!

Egy pillanatra mindenki elhallgatott, de mire a király folytatta volna, az emberek újra zúgolódni kezdtek, köveket dobáltak a királyi erkély felé. Suta átmászott a kerítésen, és felment a királyi udvarból nyíló titkos lépcsőn Pollen szobájába. Az ajtó zárva volt. Suta a titkos kopogásukkal jelzett, mire Pollen beengedte őt.

– Mit csináltok? Nem szabadna a király ellen lázítani a népet. Nekem is rosszat tesz az ezzel.

– Nem, Pollen, meg kell értened, hogy ezzel jót tesz. Hátha a királyt meg tudjuk győzni. Te tudsz rá hatni!

– Hogy mi? Nemcsak nekünk ártasz, hanem még azt is akarod, hogy a szüleim ellen forduljak? Dehogy. Menj innen, engem úgysem fogsz meggyőzni! – hátrált Pollen.

– De Pollen, ezzel a szüleidet is segítjük.

– Én nem látom, hogyan...

– Meglátod, hogy ez a helyes választás, és ha ráéberesztjük a királyt és a királynét, hogy neked és nekik sem jó a kosz, akkor talán jobb belátásra térnek. Törzű király nem fog annyit mérgeledni a Rend-díj miatt. Szerintem több időt tölthetnének veled is, ha elfelejténék ezt a kosz-tisztaság rögeszmét. Hátha rá tudjuk venni őket – próbálkozott Suta. – Kiegyensúlyozottabbak, boldogabbak lesznek, hogyha úgy élnek, ahogy tényleg szeretnének. Ők sem szerethetnek így élni.

Pollen hosszan mérlegelte Suta szavait, majd halványan elmosolyodott.

– Suta, remélem, hogy igazad van – mondta komolyan Pollen, majd felállt, és otthagytá Sutát a szobában. Apró, bizonytalan léptekkel haladt az apja erkélye felé, majd lassan kopogásra emelte a kezét. – Jobb lesz neki így – ismételte magában, majd kopogott az ajtón. Az apja ingerülten tépte fel. O-ó, ez nem jó jel.

– A... apa... én csak azért jöttem, ho... hogy... – próbált beszélni Pollen, de nem jött ki hang a torkán. Az apján látszott, hogy egyre idegesebb. Ebben Suta sokkal jobb lenne. Miért nem lehet olyan magabiztos, mint ő? Miért nem tud meggyőzni valakit? Nem, most ő lesz a bátor. A lázadó, aki igazából csak jót akar. A hős. – Szóval azért jöttem, hogy elmondjam, hogy mit gondolok erről. Igazad van, apa, hogy Űde birodalomban is túlságosan vigyáznak a tisztaságra. Tudjuk, hogy naponta háromszor lemossák az utakat, ahogy őrt állítanak a virágok mellé, ahogy fényesítik és fertőtlenítik a bicikliket és kerekeiket. Ez nem normális. De az sem normális, ami nálunk van. Soha nem takarítunk, soha nem mosakszunk. Por van, kosz van. Ez nekünk sem egészséges. Lehet, hogy hozzászoktunk ehhez, és nem leszünk betegek a kosztól, de én sem akarok a koszban élni többé. Rájöttem, hogy az egyensúly a lényeg. A két ország elveit ötvözve kialakíthatnánk egy megfelelő életmódot – beszélt Pollen, miközben a király döbbenten nézte a fiát. Nem töltött túl sok időt a fiával, el volt foglalva az ország ügyeivel, és azzal, hogy a mérget kitöltse valakin; még nem látta a fiát ilyen komolyan beszélni. Pollen folytatta: – Vegyük például a nevemet.

Pollen. Egyesek számára szenny. Levegőszennyezés. Allergia. Mások számára viszont virágpor. Méz. Illatok. A világ sokszínű, nem csak szemét és klór létezik. Gondold meg, kérlek, hogy mit döntesz! Számítok rád, apa! – mondta Pollen, és kilépett az erkélyről, majd elújságotla Sutának, hogy milyen érveket hozott fel.

– Jó, nagyon ügyes vagy. Most várunk – mondta Suta büszkén.

Törzúz királyt meghatották fia szavai, magához hívta, és együtt intéztek beszédet a néphez. Elmondták, hogy ezentúl a rendcsinálást mindenki saját belátása szerint végzi a saját portáján, a közös cél az országban pedig az, hogy mindenkinek kellemes környezetet biztosítsanak, erdőkkel, fákkal, forrásokkal. A nép elfogadta a király által felajánlott új feltételeket. Kitisztították a tavakat, virágokat ültettek a parkokba, eltüntették a szemétdombokat. A királyi pár, aki felül tudott emelkedni a rögeszméin és haragján, örökre bekerült Derékország történelmébe.

Tóth Emese: Prométheusz

„Egyszer volt, de merre volt?
Lábam erre, s arra is vándorolt,
Emlékszem már, a sarkon túl,
Hol a kurta-görbe farkú kismalac тұr,
Ahol róka énekel a fán hangosan
S lesi a holló lentről haragosan,
Szóval valahol a fantázia világában
Élt Törzűz király, de nem magában.
Lilmlom királyné ült oldalán a trónon
Ölében a kis Pollen, a királyfi trónolt.
Körben álltak az udvaroncok, kicsik és nagyok
Mert a király ma fontos beszédet mondott.
Híveim, ti, kik velem együtt szemeteltek,
S ez országot egyre nagyobbá teszitek
Halljátok szavam, mit hozzátok intézek!
Fontos döntést hoztam. Akarok még több szemetet!
Felháborít, hogy van még tiszta vizű patak,
Hát még a sok tó, s benne élő halak!
Minő borzalom! A ligetek is tiszták!
S vannak emberek, kik a vizet még kútból isszák!
Kevés a szemét szerte a világban,
Mily örökséget hagyok így Pollen királyfira?
Halljátok hát szavam! Induljon mindenki!
Szórjátok a szemetet, ne sajnáljatok senkit!
Műanyag, törmelék, gaz és konzervdoboz,
olaj a tengerbe, mindent, mi kárt okoz!

Az egész világot akarom uralni!
Szemétország nevét a világ történelembe beírni!”

- Sky S.T.-

A kastélynak ezen termében szürke félhomály uralkodott. Az óriási helyiséget csak néhány beszűrődő napsugár világította meg. A terem végében egy fiatal férfi állt, előtte egy asztal foglalt helyet. Az asztalon egyedül egy magas üvegváza volt, amiben egyetlen szál vörös rózsza díszelgett. A férfi fehér arca, mintha mesterszobrászok keze által lett volna faragva; komoran, elgondolkodva meredt sötét szeme a virágra. Nehéz bársony köpenyt viselt, barna haja elegánsan omlott vállára, mintha minden egyes finoman göndörödő fürt tudatosan be lett volna állítva a tökéletes hatás elérésének érdekében.

A férfi csak nézte a virágot. Meg sem rezzent, mikor kicsapódott a háta mögött a terem ajtaja.

– Felség! Elhoztam, akit kért – szólalt meg egy határozott hang.

– Helyes – a király hangja csendes suttogásként visszhangzott a teremben.

Lassan megfordult, és végigmérte az elé vezetett embert. A férfi nála idősebb volt, fekete haja és szakálla kócosan meredt össze-vissza, egyszerű inget és nadrágot viselt. Egy páncélba öltözött őr fogta a tarkójánál az ingét. A király az őrre nézett.

– Köszönöm. Elmehet. – A katona meghökkenve nézett fel, nem mozdult. – Azt mondtam, elmehet, katona. Kettesben szeretnék beszélni az úrral.

– I... Igenis, felség – felelte illedelmesen, majd elengedte az embert, és kísértált a teremből. Az ajtó becsukódása sokáig visszhangzott a helyiségben.

– Nem tettem semmit. Miért vagyok itt?

– Úgy hallottam, az emberek Prométheusznak hívják magát. Igaz ez? – A király felnevetett. – Miért pont Prométheusz?

– Nem tudom. Nem én találtam ki. Valószínűleg azért, mert kiálltam az apja ellen.

– Ah, igen, az apám... Pontosan ezért van itt.

– Ugyan, királyfi, régen volt az már, és...

– Király! – csattant fel Pollen, és arcának kemény komorsága eltört, dühvé vált. – Király vagyok már négy egész éve. – Tett pár lépést Prométheusz felé. – Maga nem csak kilépett apám seregéből, és megtagadta a Szemétország terjesztésében való közreműködést, de még meséket is terjesztett a szemét nélküli világról.

Pollen király fenyegetően felemelt mutatóujja már csak centikre volt Prométheusz arcától. Pár lépésnyire álltak egymástól. Ugyan a király jóval fiatalabb volt Prométheusznál, mégis ugyanolyan magasak voltak. Prométheusz rezzenetlenül állt, kifejezéstelen arccal nézett a király szemébe. Pollen leengedte a kezét, kihúzta magát. Arca kisimult, újból szépséges márványszoborral hasonlatossá vált. Arcába hullott egy finom

tincs, mosoly jelent meg szája szélén, és közelebb lépett Prométheuszhoz, megfogta két vállát.

– Prométheusz... Jómagam is hallottam néhány meséjét. Szépeket mesélt a tiszta világról. – A király felnevetett. – Jó régen járt már arrafelé, igaz? Már régóta nincsenek tiszta patakok, ligetek, friss levegő vagy csillagoktól ragyogó égbolt.

– Persze, hogy nincsenek, a maga apja gondoskodott róla, hogy ne legyenek.

A király arcán a mosoly keserűvé vált. Leengedte kezét, és hátat fordított Prométheusznak.

– Olyan mesét mondok én most magának a szemét nélküli világról, Prométheusz, amelyet még senki nem hallott... Képzelve el, régen igazak voltak a maga meséi! Voltak tisztán csillogó patakok. Voltak óriási virágos rétek, voltak éjszakák, amikor az emberek tisztábban tudták olvasni a csillagokat, mint egy elénk rakott könyvet. Voltak idők, amikor az állatok és az emberek mind egészségesen és boldogan éltek. Tudja, amikor apám hadjáratot indított a tiszta világ ellen, nagy erővel készült. Óriási csatára számított, hatalmas hadsereget szedett össze. Tekintélyes ellenfél volt. Világuralomra készült törni, és minden esélye megvolt ennek az elérésére. Viszont, amikor harcra került volna sor, az emberek egyszerűen... Megadták magukat. – Pollen király gúnyosan felnevetett. – Nem nevetséges? Apám hatalmas sereggel indult. Azért, mert tudta, hogy nagy ellenállásba ütközhet. A tiszta világ pedig talán még fel is tartóztathatta volna őt és a gigászi hadseregét. De az

embereknek kényelmesebb volt az, hogy félreálltak az útjából, és nemes egyszerűséggel beengedték őt az életükbe. Apámnak nem sok időbe telt, amíg megszerezte a francos világhuralmat magának. Beírta magát a történelembe, ez volt a célja. A népe előtt pedig éveken keresztül fenntartotta a látszatot, miszerint ő ádáz harcot folytat Szemétország terjesztésének érdekében. Nevetséges, de azt hiszem, még ma is vannak, akik azt hiszik, harcok folynak az ország fenntartásának érdekében. Természetesen voltak ellenállók, de a számuk jelentéktelen. Most is vannak. De az emberek nagy többsége csak azzal foglalkozik, hogy kényelmesen élje le az életét. Apám győzött. Legyőzte a világot. Legyőzte az emberiséget. Ők pedig boldogan fogadták ezt. De nem tudta elviselni a gondolatot, hogy minden igyekezete felesleges volt. Nem értette, mi történt. A könnyű győzelemnek a mámore hamar elmúlt. Mondjon akármit is, tudom, hogy sokkal jobban élvezte volna, ha meg kell küzdenie érte. Éveken keresztül csak járta a világot, és álmélkodott azon, hogyan hajolt meg minden akarat egyetlen szavára. Nézte, ahogy az emberek szennyezik a saját bolygójukat, neki pedig nem kell csinálnia semmit. Egészen sokáig bírta a trónon, ha engem kérdezel. Vagy húsz éven keresztül csinálta. Csak négy évvel ezelőtt vonult vissza. Azt mondta, elkeseríti, hogy az emberek ilyen ostobák, és hogy felettük uralkodni nem akkora dicsőség, mint amire számított. Akkor vettem át én az irányítást. – A király elhallgatott. A teremre nyomasztó csend telepedett egy

percre. Prométheusz összevont szemöldökkel vizsgálta a neki háttal álló királyt. Összefonta maga előtt a karjait.

– Miért mesélte ezt el nekem? Mit akar tőlem?

A király lassan visszalépdelt a fal mellett álló asztalhoz. Megállt, majd kevés gondolkodás után kiszedte a rózsát a vázából, és Prométheusz felé fordult.

– Ha jól értem, azért kaptad a Prométheusz nevet, mert apám seregében szolgáltál, de mikor megláttad az akkor még tiszta világ szépségét, hátat fordítottál, és inkább hazajöttél mesélni róla az ittenieknek. Mert el-lentmondtál a neked parancsoló erőnek, és ezért büntetést kaptál. – A király széttárta a karját. – Ez nevet-séges. Viszont, ha már így alakult... Én egy feladatot adok neked, amivel igazán kiérdemelnéd ezt a nevet. – Pollen király a kezében tartott rózsára függesztette a tekintetét, és Prométheusz is követte a példáját. – Az az igazság, hogy megsajnáltam őket. Megsajnáltam az embereket azért, mert képtelenek arra, hogy megvéd-jék magukat. Nem látják, hogy védekezniük kéne. Vagy, ha látják is, a legtöbbben nem vesznek róla tudo-mást, és a kényelmet választják a hosszú távú jó he-lyett. Meglátták, hogy létezik a szemetelés, és azóta sem tudnak leállni vele. Nem az ő dolguk lenne ez, ha-nem az enyém! Megsajnáltam őket, Prométheusz, én, Szemétország királya! – nézett fel kétségbeesetten Pol-len király. Prométheusz szeplős arcán pimasz mosoly jelent meg.

– Nem gondoltam volna, hogy ez a beszélgetés ide fog kifutni... Meglepett, mit ne mondjak. De még mindig nem értem. Tényleg elég lenne ennyi egy királynak azért, hogy feladja a birodalmát? Hogy megsajnálta az ellenfelét? Ezt nem hiszem el. – A király újból a kezében tartott rózsát kezdte nézni. Felemelte maga elé.

– Királynak lenni nem azt jelenti, hogy én nem emberből vagyok, Prométheusz – mondta, majd az orrához emelte a virágot. Miközben beszippantotta a rózsa illatát, lehunyta a szemét. – Én megismertem ott valakit, Prométheusz. Megismertem egy lányt. – Ahogy a király a szemébe nézett, Prométheusz meglátott benne valamit. A tekintetében egy csillogást. Egy őszinte csillogást. Örömet. – Segíteni akarok rajta, Prométheusz. Segíteni akarok az én rózsaszálamnak, hogy ne kelljen abban a világban élnie, amit ők pusztítanak el szépen lassan. Nem értem... Nem értem, miért teszik ezt magukkal? Túlságosan átadják magukat a kényelemnek, és nem foglalkoznak a jövőjükkel. Pedig az emberek annyi szépre képesek! Megérné megmenteni őket. Tudod, Prométheusz a mítoszban látta, hogy az emberek alig többek az állatoknál, és a kihalás fenyegeti őket emiatt. Látta, hogy segítenie kell nekik a tudással, ami a birtokában van. Odaadta nekik a tüzet, és ezzel megmentette az emberiséget. Itt az idő, hogy kiérdemelje a nevét, Prométheusz. A birtokában van a tudás, ami megmentheti az embereket. Magának ezt csak el kell juttatnia hozzájuk.

– Prométheuszt Zeusz megbüntette, amiért átadta a tudást az embereknek.

– Ez igaz. De maga nem lesz megbüntetve. Nem kérem meg rá, ha nem lennék ebben biztos. Az egyetlen megtorlás, ami kiosztásra kerül, az a büntudat lesz mindenki számára.

– És mégis, mit gondol, hogyan fogom én ezt megvalósítani?

– A meséi, Prométheusz. Olyan szépek a meséi. Olyan igazak. Használja a meséit, hogy megmutassa nekik, mit kell tenniük! Mutassa meg nekik, hogy nem szabad a könnyebb utat választaniuk! Mutassa meg nekik, hogy milyen lehetne a világuk! Mutassa meg nekik, hogy legyen miért küzdeniük! Mutassa meg nekik, hogy jobbak lehessenek! Mutassa meg nekik, hogyan tudják megmenteni a világot!

Varga Máté: A három testvér

Valahol egy messzi földön volt egy királyság, a neve Ygdrasil volt. Bár ez a név rég elfeledett századokon át. Régen, ebben a királyságban emberek, állatok és mágikus teremtmények éltek, melyeknek képzeleten túli hatalmuk volt, és együtt éltek békességben. Nem volt megkülönböztetés, hogy melyik a felsőbb- vagy alsóbbrendű, csak az volt a lényeg, hogy együtt, közösen éltek. Ámbár látták, hogy nem lehet egyhelyben toporogni és ácsorogni – közös fejlődésük és életük kapcsán. Így mindhárom hatalom úgy döntött, hogy az emberek esélyt kapnak arra, hogy előre vigyék a közös életüket. Így az állatok és a mágikus lények odaadták a legnagyobb kincsüket, a hitet. A hitet, ami erővé vált.

Voltak, akik olyan erők birtokában voltak, amiket a hit erejével lehetett előhívni. Ez volt a mágia. Eleinte az emberek arra használták a hitet, hogy különböző fajok közt békét teremtsenek, és megalkossanak oly törvényeket, melyek elősegítik a fejlődést. Azonban az emberek túl nőttek rajtuk, és ambíciójuk eltörölte a királyság akkori rendjét. Az állatok csak másodrangúak voltak, és a mágikus lények nagy vadászatok közben elmenekültek, és elrejtőztek az emberek elől. A királyság jelképe egy hatalmas nagy fa volt, ami jelképezte az emberek, állatok és varázslatos lények szoros kapcsolatát. Ám azonban az emberek, hogy megmutassák

hatalmukat, kivágták a fát, és helyébe egy várost építettek.

Száz évek teltek el, és az emberek sokat fejlődtek. De fejlődésük ára a saját környezetük tönkretétele volt. Az utak telve voltak szeméttel, az elektromos drótok pókhálóként kúsztak a város villanypóznái között, és az utak és utcák között közlekedő járművek füstje majdnem teljesen elborította az eget, olyannyira, hogy meg nem lehetett különböztetni a füstöt a felhőtől. Az utcák teli voltak a por, a füst és a műanyag bűzétől. Néhány állat még mindig hiányolta az emberek közelségét, így ők a városban maradtak, de az emberek rájuk csak kártevőkként tekintettek, és előfordult, hogy csak a saját kísérleteikhez használták őket. Ahhoz, hogy az emberek biztosítsák hatalmukat, olyan fegyvereket hoztak létre, melyek képesek lettek bármikor levadászni az állatokat. Az emberek mindent csak maguknak akartak. Így lassan, de biztosan az emberek elvesztették a hitüket, hisz nem volt rá szükség.

Azonban, amitől az emberek féltek, az a mágia. Nem tudták megérteni, hisz elfeledték a hitet, amely addig az övéké volt. Számukra tiltott, elfeledett és megvetendő volt, de azok, akik uralkodtak, vagy volt vajmi hatalmuk, féltek ettől az erőtől. Ugyanis volt egy szóbeszéd, hogy egyszer három mágus visszafogja állítani a rendet a királyságban. Ezért minden mágusnak esküt kellett tennie az emberek királyának, hogy őket fogják szolgálni. A várostól egy kicsit távol volt egy mágus torony, ahol egy öreg varázsló élt. Úgy hívták, hogy

Marius. Mindig a kopott, csillagokkal díszített köpenyében járkált fel-alá a torony hulladozó vakolatú falai közt, könyveit és tekercseit olvasva.

Egy éjjelen azonban csoda történt. Miközben ő a csillagokat nézte, egy csillogó fehér köd fedte el a várost és a körülötte elterülő vidéket. Marius érzett valami különösét a ködben. A látvány olyan volt, mikor télen a dér rátelepszik a növényekre, s lágyan betakarja őket. De egy pillanat alatt óriási láрма csapta meg a fülét. A torony aljából sírás jött. Marius majd megsüketült. Lerohant nagy léptekkel a torony belsejében lévő, kopottas kő lépcsőin, és amikor kinyitotta a torony nehéz faajtáját, három pici bölcső volt az ajtó előtt, mindegyikben egy kis állat újszülöttemmel.

Az egyik egy szürke bundájú farkas leány volt, a másik egy fekete bundájú nyúlfi, de nem akármilyen nyúl, ugyanis egy vérnyúl volt, látni lehetett éles szemfogait és vörös szemét. A másik pedig egy fehértollú páva. Az öreg Marius alaposan megvizsgálta őket, s mindhár-muk ártatlan, könnyes szemét látván, úgy döntött, magához veszi, és felneveli őket. Miközben egyik kezével varázskönyveket keresett – újszülött állatok nevelésével kapcsolatban –, a másik kezével egy asztalra könyökölt, és törte a fejét, hogy is hívja őket. Hosszas merengés után végre dűlőre jutott. A farkast Lunanak, a nyulat Novanak, és a pávát Zarándnak nevezte el. Ahogy egyre csak nőttek, jobban kiforrott, milyenek is ők valójában. Luna mindig egy visszahúzódó, csendes típus volt, de ha már ő is kiabált vagy sírt, akkor a

másik kettő tudta, hogy baj van. De Luna igazán sosem bántódott meg, mivel tudta, hogy a többiek csak viccelnek, vagy valami, számára kicsit kényelmetlen módon akarták belevinni őt. Csak ő sosem szerette az efféle helyzeteket, habár megértette, és igazán sose ragudott senkire. Nova az egy örökmozgó és füllentő nyúl volt, de ha mást megbántott valamivel, vagy ha belevezette őket valami rosszba, napokig meg se szólt. Még őt kellett győzködni mindig, hogy jöjjön enni, és akkor is, hosszúra nyúlt fülei eltakarták a mindig könnyes szemét, azonban pár nap múlva ismét mindig önmaga lett. Zaránd pedig mindig a másik nyakában loholt, folyamatosan akart valamiről beszélni, de vagy elküldték, vagy belevágtak a szavába. Ha arról volt szó, hogy valakinek egy ölelés kellett, vagy valami mesét akartak hallani, ő mindig ott volt. Vagy ha Luna mérgeben Mariust, vagy valamelyiküket megkarmolta, vagy ha Nova megint valami rosszat csinált, ő magára vállalta akkor is, hogyha semmi köze nem volt hozzá. És hogy mi a magyarázat erre?

Már kis koruknál tudták, hogy ők nem egy olyan család, amely minden tekintetben normális. Így hát, elhatározták, hogy igazivá teszik. Marius mindig gondjukat viselte, és tanította őket a mágia használatára. De sosem kötötte az orrukra, hogyan csinálják, ő csak megtanította őket az ősi rúnák használatára. Azok hárman csak gondolkodtak, hogyan hívják elő a má-

giát, hisz ahhoz valamiben hinni kellett, valami olyanban, ami mindig igazságot hordoz. Nova egyszer csak felpattant, és megszólalt:

– Mi lenne, ha ősi rúnákkal írnék meséket? A mesék mindig izgalmasak, mert az öreg tekercsei olyan unalmasan vannak leírva, hogy ötször megy és kel fel a nap. Egyébként is, ki mondta azt, hogy ne szórakozhatnánk varázslás közben? – mondta vékony orrhangon. De erre már Zaránd rázta a fejét, és törte az agyát, miképp mondja el ezt Mariusnak. De Luna, a szokásosnál jobban felbátorodott és helyeselt:

– Igaza lehet Novának. Hisz mindannyiunk szerepünk annyira egy szereplőt vagy egy dolgot, hogy szinte már valóságos számunkra. Apánk is azt mondta, hogy a mágia végtelen, és határtalan felhasználási módja van.

Ennek hallatán Nova odaugrott Lunához, és bólogatott.

– Pontosan ezt mondtam én is, és ez csakis az én ötletem volt!

De mindhárman tudták, hogy Luna érdeme, bár részben Nova is az új mágia kitalálója volt. Sok próbálkozás után ráéreztek, hogyan használják ezt az új erőt. Rájöttek, hogy számít, milyen meséket, milyen formában és milyen nyelven írnak. Minden mesét a könyvükbe írtak, és rámondtak egy ígét, hogy használat közben mindig előttük lebegjen a könyv. Eközben Marius, Törzúz király fiát, Pollen herceget tanította a va-

rázslatok használatára, mert ő is fogékony volt a mágiára. Bár mindig tökéletlen volt. Törzúz király ugyanis hódított és hódítani akart, emellett buzdított a szemetelésre, és szerette volna, hogyha fia folytatná az ő munkáját. De Pollen királyfi nem akarta mindezt, és ezért mindig tökéletlen volt a mágiája, mivel sosem akart senkinek ártani. Ugyanis ő mindig szerette a virágokat. Az illatukat, a szirmuk hajlását, és ahogy – ha akadt az udvarban – mindenféle rovar rászállott. Bár ezt sose tudta gyakran megtapasztalni, mivel a bűz, a füst elijesztette a rovarokat, és a város betonjában nem maradt meg a virágmag, ami tavasszal a városba szállott.

Amikor Luna, Nova és Zaránd betöltötte a 18. évet, Marius úgy döntött, bemutatja őket Pollen királyfinak. Hamarosan meg is érkeztek a palotába, ami nem is illett a szeméttel teli városba, mert gyönyörű volt. A falai ötszög alakban vették körül a palotát, és a hegyeinél olasz bástyák díszeltek, mindegyiken egy-egy reflektorral és 120mm-es ágyúval, és a fal lőrésein néhány Browning géppuska kukucskált ki. A bejáratnál néhány őr odament a három mágushoz, hogy megkérdezzék, miért tévedtek arrafelé, de nem volt idejük megkérdezni, hisz nemsokára feltűnt Pollen királyfi. Vörös barnás haja volt, szemei, mint a tiszta ég, ruhája pedig szép vörös volt, és a hercegi köpenyén egy arannyal szőtt róka formálódott ki. Zaránd előlépett közülük, és mosollyal a csőrei közt üdvözölte a királyfit. Pol-

len körbevezette őket az egész palotán. A palota fényűző volt, mindenhol barokkos szobrok és túlzó fényűzés, amit a három testvér néha csodálattal, néha csalódottan nézett. Mindhármuk fejében az járt, hogy ez a fényűzés nem illik a kaotikus városba. De, amikor Pollen bekísérte őket a szobájába, mindhárman kellemesen csalódtak. Szobájában nem volt fényűzés, csak egy kékre festett fal díszelgett, és a falon köröskörül mindenféle varázs szimbólumok és rúnák díszeltek.

A királyfi elmondta, hogy hallott Mariustól azokról az időkről, amikor még az emberek, az állatok és mágikus lények együtt éltek, és céljává tette visszahozni ezeket az időket, és visszanyerni a hitet, melyet az emberiség elvesztett. Nem is akar fényűzést a szobájában, hisz nincs szüksége rá. Nova ezen felháborodott, hisz mit képzel ő azok után, amit látott.

– Az emberek nemtörődöm, ostoba és szálnalmas lények, melyek képtelenek arra, hogy lássák a gerendát a szemükben!

De – miközben ezeket a szavakat üvöltötte neki – üvöltése sírásba tért, és még ő szégyellte magát azon emberek helyett, akik megérdemelték volna ezeket a szavakat. Egy idő után Nova elcsendesedett, majd fülével szégyenében eltakarta az egész arcát. Zaránd már bocsánatra emelte csőrét, de ekkor Pollen királyfi is megszólalt.

– Igen, nyúlbarátom. Mindent, amit elmondtál, igaz és valós. Ámbár vannak olyan emberek, akik megmen-

tik ebben a városban az állatokat – hátsó szándék nélkül –, és minden szeretetüket nekik adják. Legtöbbjüknek elege van a szemétből, a nyomorból, a bűzből és a háborúból, melyek körbevesznek minket. – Pollen ezután leguggolt, és ezt mondta. – Szeretném visszanyerni a hitet, amit mi elvesztettünk réges-rég. Csak a szüleim, nem engednék nekem. De egyelőre legyenek ők az én gondom. De egyszer nekik is meg kell tanulniuk, hogy tetteiknek következményeik vannak.

Nem is telt el egy pillanat, miután Nova szorosan átölelte Pollen királyfit. Azonban hamarosan sikítást hallottak a folyosó végéről. Nem volt más, mint Limlom királyné. A füléből, orrából, szájából, és nyelvéből piercing-ek lógtak, teste tele volt tetoválással, mely irritálta bőrét, s királyi ruháján műanyag, aranyszínű kanalak lógtak. Törzúz király ruhája rongyos volt, és oldalán egy középkori, üres, de díszes kardhüvely volt. Tartásán látszott, hogy nem viseli igazán. Előttük állt Marius teljesen merev és határozott tartással.

– Kérem, őfelsége és királyné, értsék meg, hogyha így folytatják tovább, akkor ki fogunk pusztulni. Azáltal, hogy beszennyeztük a tengereket, kivágtuk a fákat, teszemeteltük a környezetünket, folyamatosan háborút indítunk más országok ellen, és ha továbbra is folytatjuk ezeket oly erők fognak...

Erre Limlom előrejött és felpofozta, ütlegelte, rugdalta az öreg Mariust, mint valami rongybabát.

– Mit képzelsz, te toportyánféreg?! Még te mersz pampogni nekem, az úrnődnek? – visította Limlom királyné, eltelve a haragtól és a félelemtől. De Törzúz királynak is volt ehhez pár szava.

– Mi jogod van megkérdőjelezni hatalmamot? Az emberek a hatalmat maguk szerezték meg, mert kezdettől fogva hatalmasabbak voltak, mint bármi más. Igába hajtók azt, amit és akit akarok, és azt támadok meg, akit akarok. Sarlatán, engem csak az érdekel, hogy a palotám még jobban csillogjon, hogy megmutassam, ki az igazi uralkodó – mondta a király.

Erre Limlom királyné meghúzott egy kart, és a plafonról egy kötél esett le. Ahogy a kötél leereszkedett, a királyné azt kiabálta:

– Kötelet rá! Kötelet rá! Kötelet a féregre – s ezt ismételte. Marius – érezve tanítványai jelenlétét az ajtó túloldaláról – úgy döntött, felveszi a kötelet és nyakára helyezi. Pollen királyfi és a három testvér mindezt végignézték a trónterem ajtaja mögül. Zaránd nem tudta magát türtőztetni, berontott az ajtón, szinte átsuhant a termen, miközben könyvével elővarázsolt egy jókora lándzsát, melyen villámok futottak köröskörül, és azt a királynő elé dobta.

A dobás nagy porfelhőt keltett, ezért nem vették észre, hogy Marius kiszabadult. A többiek sem voltak restek. Nova könyvéből fekete füst tört fel, amivel Nova egy fekete farkassá változott át, és felfalta egyben a királyi testőrség embereit. Pollen királyfi odarohant apjához, és kardjával levágta azt a kardhüvelyt, melyet

csak az emberek királya hordhatott, és magához vette azt. Luna a terem közepére sétált, előtte kinyílt a könyve, és elszavalt egy inkantációt. Mind az ötöt körülvette egy arany aura, és villámmá alakultak, majd áttörve a palota tetejét, a felhőkbe emelkedtek. Átcikáztak a felhőkön, a város felett, és valahol a város határában mind az öt villám becsapódott, és mind biztonságosan megérkeztek.

Zaránd körülnézett, és boldogan látta, hogy mindenki biztonságban van. Marius – megigazítva köpönyegét – elmosolyodott tanítványai leleményességén és összetartásán.

– Ahogy azt elképzeltem, nagyon jó barátai lettetek Pollen királyfinak. Tudtam, hogy valamikor eljön végre az idő, hogy lesznek olyanok, akik változást tudnak hozni a világba. Ahogy nektek egyszer elmondtam, volt egy szóbeszéd három mágusról, akik helyreállítják a rendet. De a szóbeszéd igazából három mágusról és egy ember hercegről szólt, és olyanokról, akik teljesen értik a világot körülöttük, és tudják, hogyan védjék meg azt. A sok évszázad alatt sok mágus és herceg volt, akik beleillettek volna ebbe a régi jóslatba, de sosem értették a saját világukat. Nem látták úgy, ahogy ti.

Marius ebben a pillanatban egy hatalmas fehér kígyóvá változott. Ő volt Jörmungandr, a világ kígyó, aki egykor oly hatalmas volt, hogy körbeölelte az egész földet, de most csak alig tudott körülfonódni Zaránd körül. Elmondta, hogy réges-rég azért adták a hatalmat és hitüket az embereknek, mert régen mind a három

hatalom folyamatos és ismétlődő események körforgásában élt. Egy körforgás, aminek a végét mindig egy hatalmas népirtás pecsételt le, majd egy idő után mindig megújult a világ. Ez történt, látszólag örökkön örökké. Az emberek erősnek bizonyultak ezt a körforgást megtörni, ami sikerült is, csak az emberek elfeledték mások értékét még maguk között is. Reménysugárként született ez a jóslat. Főleg mivel ekkor vágták ki az Ygdrasil fát, mely erőt adott mindenkinek. Jörmungandr úgy döntött, hogy emberré lesz, és várni fog azokra, akik végre eltudják hozni a változást és megértést. Ahhoz, hogy most rend legyen, a város számára el kell hozniuk a végítéletet, majd azt újjá kell alkotniuk. Majd Jörmundandr Pollenhez fordult, és ezt sziszegte neki:

– Pollen, jól ismerlek. Meg kell mutatnod az embereknek, hogy sokszor a jó változás lemondásokkal jár. Nehéz lemondásokkal. De neked kell megmutatnod a népednek, hogy ez a változás az ő érdekükben van. Az embereket nem tudja megváltoztatni egy állat, vagy egy növény. Egy embert csak ember tud megváltoztatni. Neked hatalmad is van, így neked van esélyed meggyőzni őket. Én várni fogok rátok. – Ezzel lemászott Zarándról, és az erdőbe kúszott.

A kis csapat nem is volt rest. Miközben Luna, Nova és Zaránd egy hatalmas eseményt készítettek elő, Pollen visszament a városba, és összehívta a város népét a palota előtti főtérré. Elmondta nekik, hogy a városra

végítélet vár, miután újjá fog születni. A rendőrség hamarosan a katonasággal együtt feltűnt, és elakarták fogni őt, de Pollen királyfi hezitálás nélkül kirántotta kardját abból a hüvelyből, mely a törvényes királyt illette meg. Akkor sokan meghajoltak előtte, akiknek ez a relikvia még jelentett valamit.

– Népem! – szólalt fel Pollen királyfi. – Emlékezzetek, hogy őseink miért is jöttek erre a földre, és alapították meg ezt a várost! Ők most szégyennel nézhetnek ránk. De ha nem is őseinkért, hanem másokért, a családokért, a barátaitokért jöjjetek vele. De ha már ezért sem, hanem a saját jövőtökért, a mi jövőnkért hadd legyek vezetőtök! Nem ígérhetek kényelmet, de egy jobb jövőt igen. Egy olyat, amiben nem kell háborúban, szemétben, bűzben és mocsokban élnetek. Kövessetek engem, hogy újraalkossuk ezt a várost!

Pollen királyfi beszéde után sokan követték őt, de így is voltak olyanok, akik ott maradtak. Limlom királyné és Törzúz király is hallotta fiuk beszédét, de már nem tekintettek rá fiukként. Pollent hatalmas embertömeg, és a városban élt összes állat követte.

Estére Luna, Nova és Zaránd is végzett a munkájával. Egymás segítségével hatalmas rituális köröket rajzoltak a város, és saját maguk köré is. Miközben rajzolták, Jörmungandr mindegyikőjüknek megjelent, és beszélt hozzájuk.

– Gyermekeim, ma este nagy dolgot fogtok végrehajtani. Bízom Pollen királyfiban, hogy legalább egy ma-

rék embert sikerült meggyőznie. Nektek pedig végítéletet kell mondani a város felett. Közösen hozzatok létre egy olyan formát, ami tükröt állít azoknak, akik a városban maradtak. Vegyétek fel ezt a formát, és szembesítsétek azokat az emberekkel, milyenek ők valójában. Olyanok, akik semmiért nem akarnak tenni, kiket hidegen hagy mások, sőt, még saját életük is. De ne azért tegyétek, mert én azt mondtam, vagy mert meglett jósolva ez az esemény, mivel ti nem a sors rabszolgái vagytok! Tegyétek ezt magatokért, és legfőképpen másokért! Egy jobb jövőért. – Majd ezzel visszahúzódtott a tölgyfaerdő árnyékai közé.

Éjfélkor Luna és Nova az éles fogaikkal, Zaránd pedig a csőrével megharapta magát, hogy a vér, ami kicsöpögött egy mágikus körön belül legyen. Ezzel felerősítették a varázslatot. Éjfélkor a villám csapott beléjük, majd mindhármasuk együtt alakult át egy hatalmas, emberszerű óriássá. A teste vékonyka volt, bőréből hatalmas csontdarabok álltak ki, és nagy koponya volt a fej helyén, üres tekintettel, szemek nélkül, haja pedig hosszú fehér volt. Megvolt vagy száz méter, és hatalmas testével a város fölé magasodott. A test hője annyira nagy volt, hogy a gőz ellepte a várost.

Az óriás az első üvöltésével lerombolta az egész várost, és a földdel tette egyenlővé, majd második üvöltésével a város romjai közül egy fehér fényt idézett meg. A fény egy monumentális fa alakját vette fel, és egészen a felhők fölé magasodott, ágai körülölelték az egész földet. Hajnali háromkor a titán erőtlenül leborult, és

nyakszirtjéből előemelkedett a három testvér. Az óriás teste olyan fél óra után teljesen elpárolgott. Napkeltekor a fa fénylő törzsénél Luna, Nova és Zaránd, valamint Pollen királyfi találkoztak. Nem szóltak egy szót se, csak szorosán megölelték egymást. Változást hoztak egy olyan világba, amelyben az emberek csak magukra gondoltak, a kényelem miatt teleszemetelték volna az egész várost. De ez megváltozott, mert voltak olyanok, akikben megvolt az akarat, hogy változtassanak mind magukon, mind másokon és hogy felleljék a világ és egymás értékeit. Lehet, a változás nehéz lesz, és sokszor kényelmetlen. Valamint biztos, hogy rengeteg munka árán fog bekövetkezni. De ha bekövetkezik, akkor elmondhatjuk: ez megérte.

Alko-soft társadalmi vállalkozás

*„Minden akadály leküzdése
erősebbé tesz minket”*

Látássérült emberek info-kommunikációs
akadálymentesítése

Speciális segédeszközök Magyar honosítása, elérhetővé
tétele (beszélő órák, digitális nagyítók, hangoskönyv
lejátszó beszélő eszközök, Braille kijelzők, nyomtatók,
billentyűzet)

Látássérültek kedvezményes informatikai támogatása

Kisvállalatok informatikai támogatása, rendszerkiépítés,
rendszerfelügyelet, rendszerek modernizálása tervezéstől
a komplett megvalósításig

A vállalatoknak nyújtott szolgáltatások segítségével
finanszírozzuk a kedvezményes, vagy ingyenes
szolgáltatásokat a látássérült emberek részére

www.alkosoft.hu
info@alkosoft.hu
tel: +36(30)499-34-77

*Segítse Ön is a törekvéseinket,
hogy közösen tüntessük el az
akadályokat!*

Legyél te is író!
pályázat 2023- 2024

18 év feletti korosztály művei

Állandó támogatást igénylő tevékenységek

Tevékenység megnevezés	Szükséges fedezet
Aktuális pályázat lebonyolításának támogatása	800.000 Ft
Ekönyv megjelenésének támogatása	400.000 Ft
Hangoskönyv megjelenésének támogatása	800.000 Ft
Közösségi programok megvalósításának támogatása	300.000 Ft
MKMT mozgalom működési költségeinek támogatása	150.000 Ft
Nyomtatott könyv megjelenésének támogatása	2.500.000 Ft

Támogatást igénylő lista nyilvános,
mely elérhető az alábbi linken:

<https://mkmt.hu/tamogass>

Andrássy László: Tiszta Föld (kezdetek)

Felkel a Nap újra, megint.
Szomorúan körbetekint.
Mindenfelé szeméthegek.
Rozsdás lápok gőzölögnek.
Uralkodik a félelem.
Kékes lánggal ég egy elem.
Körülötte körben ülnek.
Torz csótányok, melegednek.
Ők most a király katonái.
Századosuk: Csótány Nándi.
Zöldes felhők kúsznak elő,
Elered a savas eső.

Körbenéz most a százados.
Ábrázatja holt, másnapos.
Nyála fröcsög, üvöltve szól.
Közben békacombot majszol.
– Királyunk nem elégedett.
Túl kicsik a szeméthegek.
Sőt, mit hallottam a minap.
Partizánok ástak kutat.
Melyből tiszta víz tör elő.
Oh, te drága, sötét erő!
Az új parancs mától nem más:
Felszámolni az ellenállást.

A lányt Csengő Szélnek hívták.
Három copfban hordta haját.
Fiú neve Vihar Vendel.
Jól megtermett, izmos ember.
Tekintetük fényes, tiszta.
Szavukat sok ember issza.
Előttük állnak ötvenen.
Ásó, lapát a kezükben.
Csemetéket ültetnek ők.
Tölgyet, bükköt, csert és fenyőt.
Közben a szemetet is szedik.
Nagy, fekete zsákba gyűjtik.

Ez a csapat pedig nem más.
Lázadó csoportosulás.
Felbukkannak egyre-másra.
Törzúz király bánatára.
Mert ahol ők megjelennek.
A madarak énekelnek.
A szemét hipp-hopp eltűnik.
Bokor, cserje, rózsza nyílik.
A levegő tisztább sokkal.
Ettől fél a király, okkal.
Csótány hadak elindulnak.
Ki tisztán él, most jaj annak.

Futár érkezik a várba.
A király már várva várja.
– Nos, jelentsél' csótány vitéz.
Ahogy most a helyzet kinéz.
Van-e még ellenem erő?
Ki tisztasággal jön elő?
Vagy sikerült eltiporni?
Csírájában elfojtani?
– Uram királyom! Rossz hírem van.
A hegyvidék most van bajban.
Tiszta erdők és patakok.
Erősek a partizánok.

A királyné odarohan.
Sikítozik, lába toppan.
Karján ül a kicsiny Pollen.
Rágókája használt elem.
– Törzúz uram! Mit kell halljak?
Tiszta erdő? Tiszta patak?
Milyen király vagy te, kérlek?
Országban lázadók élnek!?
És a sok csótány miért van?
Esznek, isznak minduntalan.
Csótányok! Kaptok egy hetet.
Ne legyenek tiszta helyek!

Ámde mégis mindhiába.
Toporzékolás és lárma.
Jó vezérek Szél és Vendel.
Köröttük már sok-sok ember.
S nem csak ember, mennyi állat.
Ők mind tisztaságra vágnak.
Nincsen házuk, nincsen váruk.
Erdő, mező a hazájuk.
És a tiszta folt csak tágul.
Hegyről lefelé irányul.
Élővizek megtisztulnak.
Újabb bokrok, újabb kutak.

De a völgyben még kosz az úr.
Ismeretlen szín az azúr.
Az emberek félelemben.
Bűz terjeng a levegőben.
A csótány had gyülekezik.
Hegy lábánál szervezkedik.
A támadást fontolgatja.
Holnap lesz az időpontja.
Estére már mind részegek.
Egy kupacban fetrengenek.
Mire alábukik a Nap.
Vad álomban ők hortyognak.

Több sem kell a lázadóknak.
Szép halkan ők lelopóznak.
Hegyről völgybe, hangtalanul.
Osonnak ők nyomtalanul.
Részeg csótányok fegyverét.
Kupacokra összegyűjték'.
Nem telik el másfél óra.
Kopjahegyek állnak sorra.
Gyűjtanak mindnek alája'.
Lángol is már a sok máglya.
Mire ébred a sok bogár.
Fegyverük nincs, a fejük fáj.

És nem elég a nagy szégyen.
Mozgolódnak fenn a hegyen.
Támadnak a tiszta hadak.
Csillog fegyver, csillog sisak.
Vihar Vendel a vezérük.
Egyre hangosabb a léptük.
Csótányokban meghűl a vér.
Most már egyikük sem kacér.
Elinalnak nagyon messze.
Porzik utánuk a mezsgye.
Így a völgy is felszabadul.
Tisztaság már itt is az úr.

Fut már Törzúz király is ám.
Nyomában vagy húsz toportyán.
Balján Limlom rikácsol.
Közben persze ő is lohol.
Sehol nincsen maradásuk.
Senkinek sem kell a világuk.
Szemétország nincsen többé.
Átnevezték Tiszta Földdé.
Hegyen-völgyön vidámság van.
Tisztán élnek és boldogan.
Látogass el Te is oda!
A világuk egy zöld csoda.